

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 9

Fylke: *More og Romsdal*

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: *Furuadal*Emne: *Lauving*Bygdelag: *Romsdalskna*Oppskr. av: *Fargus Olaf Fogge*Gard: *Lozse*(adresse): *Furuadal*

G.nr. 28 Br.nr. 5

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. ~~Eller om den er etter andre heimelsmenn:~~ (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

1. ja det ble endre for litt lov viss
 en får tid til det. Men lauv feking
 har det i de siste 40 år stadig minket
 med. Jy ten ikke det ble for mye
 lov i krigstiden som ellers.

~~At~~ rispe (resp) lauv har ikke
 vært brukt her endst litt til grismat.

Jy tørker, at jy og ber min som
 gullkungen (i 70 årne) rispet alderlaun
 til grisen.

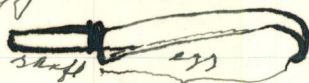
2. Lauv skulle man ikke ta for
 St. Hans. Hest ble det for på august
 for det begynte å gule eller skjennes.
 Bjerkelåne var nok helst som det
 beste ved siden av rogn. Tøkes
 for man lauv av allslags lauvfede.
 Kanskje helst ikke av hegg.

Arbeidet kaltes bare å ta lauv (ist. laun)

3. Utgår en som ovenfor sagt ^(ropa) resp
 lauv ikke var brukt her.

Mest tok man lær av træ som i
 den anledning blev højt med.

Men var det fin. Halmstrøj: håndstrøj
 så hugg man løvkræstene av træne
 mens de stod på rod, så lang man
 måtte da. Det brükkes fildels alm.
 Kornsiger til lærvæking: men disse
 for jo i almindelighed ikke under det
 arbejde. Mest brükk man lærjærn,
 som var gjort til det brük og så
 slik ul:

ca 40a 50cm

Nam, fredningsbid av lærvæse vel
 jeg ikke om. Mest tok man vel
 lær av træne var lærvæke med.

5 Lærkræstene blev bündet i kjær
 Disse var nærmest både på længde
 og tykkelse som kornband og
 lang balmet kom. Disse lærkjær
 blev rist gring utgæne, uthusene
 (kornuffjös) eller mol store steiner
 eller ^{til lög} test. Lærbesjer kjennes ikke.
 Older lær måtte man helst da
 inn for det fik reyn på sig.

Når lærvel blev ført la man det
 i stakke på loden eller under uthus.

Når spesielt angående føk i skjøtt o. o. o.
 har jeg aldrig hørt.

Ofte tok man lær f.eks. i forbindelse
 med markas lilt. Da gjorde man gjerne
 stakke av det tørkede lærkjær.

Disse stakke var borte omkring en

3
3
Stakkstong som almindelige haislabber.
Jeg vil anta delvar omkring 200 kjere
i en stakk. Lævekjerne reknedes i
storkammer = 120.

Isk vokser ikke her. "Luslav" kjennes ikke.

6. Lævel kjøbes hjem på vinterfødd
samtidig med markarbeid.
Lævelkjøp kjennes ikke.

7. Var det lævestog på innmark så tok
man det selvskag også der. Jeg tror det
mest var kvinnfolkene som tok lævel,
men det kunde også være mennene når
den hadde tid og mennene gikk på
med lævelidene som kvinnene tok
lævel av.

8. Det fiskede lævel kunde man til dels
legge under haislabberne eller oppi
haisel eller i særskille stakker eller
som plasseu tilsa.

Man ga vel sammentiden litt lævel til kjøerne;
men mest var det vel sælene som fikk
det. Hvor meget man gav kan jeg ikke
si. Vel et halvt "kjere" på søn f.eks
to ganger daglig, eller etter som beholding-
ene var. Lævel var jo egentlig bare
et fiskekjø. Når lævelkjøene var
avspist, og før man gikk fra fjøset
samlet brukte de de avspiste kjøene
av søngaren. Det kalldes å "Rut
Lævels". Lævelis var god branssel
når man skulle ha varmet noe i fast.

7. Rogulauv var vist reknet som del bødte, men også bjerkelauv var godt.

10. Kjennes ikke. Her er forholdsvist lite alen.

11. Nei, dette kjennes vist ikke her.

12. Utgjør.

13. Ja med lærvefening i større omfang gikk det for seg som antydde, og barn var også med og bant, eller vel helst å la sammen de avhengige kviste ordrede i regelmessige hänge.

14. Kjennes ikke. Ordet Kyllik er utgjort for mig.

15. Kjennes ikke som fellesskap i lærvefening.

B.

1 Rakalauv.

2. Låv som var foldt av færene om kisten.

3 Rive

4. I Bekke.

5. Den som hadde til til det. Hanse gjern
kvinner og barn.

6 Det blev laget på et løvegule, (for i fælle)

5

7. Jy for man ger tævet som
sørpe eller sammen med "sørpe" som
fuldt balsambekke kaldes her.
altså mest til kjør.

8. Jy for nyppe dettetalmede "utløst"
lånne var ansel som vider godt for;
men det var jo vramfyll sammen
med andet for, og så virked det
jo bra som stæelse.

9. Ja det er vel nærmest å rekne som
et midfor, og det sankes vist min
ganske like og mest til stæelse
for søn og grisgasse.

x

1651

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Ole Poyse, Lurmedal Nordmør